

3A *pl* 1. 8. 2013

POLICEJNÍ PREZIDIUM ČESKÉ REPUBLIKY

Oddělení správy a kontroly osobních údajů

Č.j. PPR-20189-121/ČJ-2011-990115

V Praze dne 12. srpna 2013

Městský soud v Praze
pracoviště Hybernská
Hybernská 18
111 21 Praha 1

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
pracoviště Hybernská 18, Praha 1
osobně: obálka:
Došlo dne: **12 -08- 2013** (3)
..... krát příloh
kolky podpis

Žalobce: Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČ: 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
právně zastoupený na základě plné moci JUDr. Ladislavem Adámkem,
adresa pro doručování
Policejní prezidium České republiky
P.O.BOX 62/K-SOU
170 89 Praha 7

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů, se sídlem Pplk. Sochora 27,
170 00 Praha 7

**Žaloba proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů
zn. UOOU-00671/13-54 ze dne 29. 5. 2013**

Dvojmo

Přílohy:

- *Kontrolní protokol (spis.zn. INSP1-7452/11-27/STO)*
- *Námítky proti Kontrolnímu protokolu (č.j. PPR-20189-83/ČJ-2011-990512)*

PO BOX 62/K-SOU
170 89 Praha 7

Tel.: +420 974 835 775
Fax: +420 974 835 430
Email: sou@mvcr.cz

- *Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů o námitkách (spis.zn. INSP1-7452/11-44 ze dne 26. 3. 2013)*
- *Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ve správním řízení (č.j. UOOU-00671/13-54)*
- *Rozklad (č.j. PPR-20189-104/ČJ-2011-990115)*
- *Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů (č.j. UOOU-00671/13-61 ze dne 18. 7. 2013)*
- *Plná moc*

I.

Dne 15. listopadu 2012 převzal žalobce Kontrolní protokol o výsledcích kontroly dle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, *spis.zn. INSP1-7452/11-27/STO* (dále jen „Kontrolní protokol“). Žalobce podal námitky proti Kontrolnímu protokolu (dne 26. 11. 2012 pod č.j. PPR-20189-359/ČJ-2011-990512). Dne 26. 3. 2013 bylo žalobci doručeno rozhodnutí žalovaného, kterým rozhodl o námitkách žalobce (spis.zn. INSP1-7452/11-44). Dne 29. 5. 2013 bylo žalobci doručeno rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu (dále jen „Rozhodnutí“), kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč za spáchání správního deliktu podle 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. a dále povinnost nahradit náklady ve výši 1.000,- Kč. Žalovaný vzal v Rozhodnutí za prokázané, že žalobce, resp. Policie České republiky (dále jen „policie“) porušil svou povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Proti Rozhodnutí podal žalobce rozklad (č.j. PPR-20189-104/ČJ-2011-990115). Dne 19. 7. 2013 obdržel žalobce rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů (č.j. UOOU-00671/13-61 ze dne 18. 7. 2013), kterým se rozklad zamítá. Rozhodnutí tak nabylo dne 19. 7. 2013 právní moci.

Důkaz:

- *Kontrolní protokol (spis.zn. INSP1-7452/11-27/STO)*
- *Námitky proti Kontrolnímu protokolu (č.j. PPR-20189-83/ČJ-2011-990512)*
- *Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů o námitkách (spis.zn. INSP1-7452/11-44 ze dne 26. 3. 2013)*
- *Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ve správním řízení (č.j. UOOU-00671/13-54)*
- *Rozklad (č.j. PPR-20189-104/ČJ-2011-990115)*
- *Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů (č.j. UOOU-00671/13-61 ze dne 18. 7. 2013)*

II.

Žalobce nesouhlasí s Rozhodnutím žalovaného, podle kterého policie porušila svou povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. tím, že v rozporu s § 13 odst. 3 písm. b) a § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. neevidovala při nahlížení do SIS konkrétní zákonný důvod podle § 63 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky prokazování totožnosti resp. lustrace osob v SIS.

Z výše uvedených důvodů proto podává žalobce v zákonné lhůtě žalobu proti Rozhodnutí žalovaného (č.j. UOOU-00671/13-54), kterou odůvodňuje následovně.

III.

Žalobce prohlašuje, že policie neporušila povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. a nemohla se tedy dopustit správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb.

Policie přijala a provádí opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů a plní tak povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Policie doložila důvod dotazu u všech požadovaných přístupů k osobním údajům, které požadoval Úřad pro ochranu osobních údajů při kontrole. Žalobce považuje za prokázané, že policie při své činnosti spočívající ve využívání osobních údajů v SIS evidovala při nahlížení do SIS konkrétní důvod lustrace osob v SIS, tudíž nemohlo dojít k porušení povinnosti stanovené v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb.

Důkaz: kontrolní protokol zn. INSP1-7452/11-27/STO

IV.

Žalobce uvádí, že žalovaný zaměňuje, dává na roveň, proces prokazování totožnosti a proces provádění lustrace v informačních systémech. Žalovaný zaměňuje, dává na roveň, důvod lustrace a důvod pro prokazování totožnosti. Tato skutečnost měla zásadní vliv na závěry kontroly. Právě tato záměna vedla k závěrům o porušení povinností policíí.

Důkaz: kontrolní protokol

V.

Proces prokazování totožnosti a proces lustrace v informačních systémech jsou dva relativně samostatné procesy, kdy každý má svůj účel a samostatnou úpravu, přičemž každý z procesů může být prováděn samostatně anebo může dojít k vzájemné provázanosti obou procesů.

Proces prokazování totožnosti je upraven zejména § 63 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Účelem procesu prokazování totožnosti je získání informace o identitě osoby. V rámci procesu prokazování totožnosti může být (pokud je to potřebné) prováděn i proces lustrace v informačních systémech, tedy proces, jehož účelem je získání dalších informací k osobě, jejíž identita je ověřována. Proces lustrace v informačních systémech může však být prováděn zcela samozřejmě i v rámci jiných procesů, resp. při plnění jiných úkolů policie (např. proces lustrace se samostatně provádí tehdy, je-li totožnost osoby známa). Interní úprava procesu lustrace v informačních systémech pak vychází z povinností policie stanovených zákonem č. 101/2000 Sb. a vede k jejich splnění.

VI.

Policie plní povinnost stanovenou v § 13 odst. 3 písm. b) a § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb.

Policie pořizuje elektronické záznamy, které umožní určit a ověřit, kdy, kým a z jakého důvodu byly osobní údaje zaznamenány nebo jinak zpracovány.

V případě lustrace prováděné v rámci procesu prokazování totožnosti je policíí, resp. lustrujícími jako důvod zpřístupnění údajů uváděno zpravidla „KO“ nebo „Kontrola osoby“. Samozřejmě jsou zaznamenávány další požadované údaje, tedy kdy byl přístup proveden, kým byl proveden, resp. pro koho byl proveden (v případě, že se jedná o rozdílné osoby, např. příslušník policie provádí kontrolu v terénu a žádá o provedení lustrace příslušníka policie zařazeného na operačním pracovišti). Jsou tak zaznamenány údaje, které umožňují ověřit, z jakého důvodu byly osobní údaje zpřístupněny a umožňují provedení další kontroly, zda proces prokazování totožnosti mohl skutečně proběhnout. Toto ověření se provádí kontrolní činností na útvaru policie, na němž je zařazen lustrující. Taková to následná kontrola byla provedena i v rámci kontroly.

Policie u všech kontrolovaných dotazů důvody provedení lustrace doložila. V žádném z kontrolovaných případů nebylo zjištěno, že by nebyl pro provedení lustrace dán důvod. Policie České republiky tedy neporušila žádnou zákonnou povinnost, resp. právě dodržování zákonných

povinností, zejména povinnosti podle § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. je příčinou stavu, kdy nebyly zjištěny v této oblasti nedostatky.

Důkaz: kontrolní protokol

VII.

Zákon č. 101/2000 Sb. správci neukládá povinnost zaznamenávat konkrétní ustanovení zákona, které bylo právním titulem pro využití údajů, ale ukládá mu zaznamenávat důvod zpracování (tedy i využití) osobních údajů.

Pokud by bylo postupováno v praxi dle názoru Úřadu pro ochranu osobních údajů, splnila by de facto policie svoji povinnost, pokud by uvedla do účelu dotazu § 60, příp. § 79 zákona č. 273/2008 Sb.

Dle názoru účastníka řízení, pokud by zákonodárce chtěl, aby bylo uváděno zákonné ustanovení opravňující k využití osobních údajů, zcela zřejmě by použil jinou formulaci. Cílem takto formulované povinnosti bylo zcela zřejmě vytvořit prostor pro plnění povinnosti s přihlédnutím k účelům jednotlivých zpracování osobních údajů. Uvedení zákonného ustanovení je sice zcela logicky předpokladem oprávněnosti zpracování (a tedy i využití) osobních údajů, ale nemusí být v konkrétním případě tím nejlepším vyjádřením skutečného „důvodu“ využití osobních údajů (zcela zřejmě by nebylo tím nejlepším důvodem uvedení např. ustanovení trestního řádu v rámci prováděného trestního řízení). Skutečnost, že je v účelu dotazu uváděna konkrétní činnost, v rámci níž došlo k využití údajů, a takovou je zcela nepochybně kontrola osoby, umožňuje zejména cílené zaměření kontrolní činnosti na využití osobních údajů. Právě pro kontrolní činnost je důvod dotazu zaznamenáván. Z tohoto pohledu je pak zcela logické, že správce nastaví uvádění důvodů využití osobních údajů tak, aby bylo využitelné především pro jeho kontrolní činnost. Právě v logickém (z pohledu rozsahu uváděných údajů v účelu dotazu potřebném, ne nadměrném, zbytečném) nastavení důvodu dotazu spočívá dle názoru policie splnění povinnosti uvedené v 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. V posuzovaném případě je zcela zřejmé, že uvedení důvodu, jak byl výše popsán, je naprosto postačující.

VIII.

Při plnění povinnosti stanovené § 13 odst. 4 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. je obecně naprosto oprávněný požadavek, aby byl uváděn v důvodu lustrace pokud možno, co nejkonkrétnější důvod, tak, aby bylo možno stanovit souvislost mezi využitými údaji a konkrétní potřebou příjemce. Je tedy např. logické, že se v důvodu dotazu uvádí např. číslo jednacích (pokud existuje), neboť je následně ve spisovém materiálu ověřitelná existence osoby, jejíž osobní údaje byly využity. **Oproti tomu Úřadem pro ochranu osobních údajů požadované uvedení důvodu prokazování totožnosti jako důvodu dotazu k vytvoření další možnosti pro ověření oprávněnosti dotazu oproti současnému stavu nepřispěje. Uložené nápravné opatření nejen, že neodstraňuje porušení povinností policií, které neexistuje, ale navíc působí naprosto nelogicky.**

IX.

Žalobce je tedy přesvědčen, že žalovaným požadované uvádění konkrétního zákonného důvodu pro prokazování totožnosti jako důvodu lustrace v informačních systémech z hlediska ověření oprávněnosti využití údajů, nepřinese žádnou přidanou hodnotu, nebude žádnou důslednější prevencí, kontrolní činnost nijak neusnadní (zjednodušeně řečeno, pokud si dnes příslušník policie „vymyslí a nahlásí“ operačnímu středisku jako důvod lustrace „kontrola osoby“ a tento důvod je zaznamenán v evidenci přístupů, může si po přijetí nápravných opatření uložených Úřadem pro ochranu osobních údajů vymyslet

jakýkoliv důvod uvedený v § 63 zákona č. 273/2008 Sb., tento důvod nahlásit a tento důvod bude i zaznamenán; pokud bude vyvstane potřeba prokázat důvodnost a oprávněnost dotazu, bude třeba znovu provést kontrolu na příslušném útvaru policie; již na první pohled je zcela zřejmé, že zavedení nápravných opatření z pohledu ochrany osobních údajů nic nepřinese).

Proces prokazování totožnosti může proběhnout bez toho, aby byly pořízeny nějaké dokumenty, z nichž by bylo možno ověřit, zda uváděný důvod pro lustraci v informačních systémech skutečně existoval, resp. v případě přijetí názoru kontrolujících, zda odpovídalo uváděné zákonné ustanovení realitě.

Z výše uvedeného je tak uložené opatření spočívající v zaznamenávání konkrétního důvodu pro prokazování totožnosti jako důvod pro lustraci v informačních systémech nadbytečné. Uvádění důvodu pro prokazování totožnosti dle názoru účastníka řízení v žádném případě nepřispěje ke zvýšení eliminace neoprávněného přístupu k osobním údajům, jak se domnívají kontrolující, neboť je to údaj, který je de facto neověřitelný (pokud zde nebude např. stížnost konkrétní osoby).

X.

Účastník řízení odkazuje dále na účel SIS (nově SIS II) a v něm prováděného zpracování osobních údajů. Tento informační systém lze prioritně označit jako **společně sdílený mezinárodní pátrací systém**, jehož účelem je chránit veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost, včetně bezpečnosti státu s využitím informací předávaných pomocí tohoto systému.

Základním dokumentem upravujícím provozování tohoto informačního systému je Rozhodnutí Rady 2007/533/JHA o zřízení, provozu a užívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II). V čl. 1 odst. 2 je pak uvedeno, že „Účelem SIS II je zajistit v souladu s tímto rozhodnutím na územích členských států vysokou úroveň bezpečnosti v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva Evropské unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti, a uplatňovat ustanovení hlavy IV části třetí Smlouvy o ES, pokud jde o pohyb osob na jejich územích, s využitím informací předávaných prostřednictvím tohoto systému.“ a v čl. 2 odst. 1 pak, že „Toto rozhodnutí zavádí podmínky a postupy pro vkládání a zpracovávání záznamů v SIS II o osobách a věcech a pro výměnu doplňujících informací a dalších údajů za účelem policejní a justiční spolupráce v trestních věcech.

Obsahově shodně je pak tento informační systém vymezen i v Schengenské prováděcí úmluvě, kde je též konstatováno v čl. 92 odst. 1, že „Schengenský informační systém pomocí automatizovaného vyhledávacího postupu zajistí orgánům, které smluvní strany určí přístup k záznamům o osobách a věcech při provádění hraničních kontrol a ověřování a jiných policejních a celních kontrol ve vnitrozemí...“.

Z uvedeného účelu tohoto informačního systému jednoznačně vyplývá, že jeho využití při každé policejní činnosti na úseku ochrany veřejného pořádku musí být prioritou. Z tohoto pohledu je pak uvádění účelu přístupu k údajům „KO“, případně „kontrola osoby“, naprosto postačující. A z tohoto pohledu důvody zpřístupnění osobních údajů v SIS korespondují s oprávněním konkrétní osobu získat požadované informace.

XI.

Správní orgán přihlédl k přitěžující okolnosti ke skutečnosti, že protiprávní jednání účastníka řízení se týkalo informačního systému, který obsahuje osobní údaje vysokého počtu subjektů údajů. Současně z hlediska zásahu do zákonem chráněných práv, hodnotil správní orgán jako přitěžující okolnost široký rozsah v SIS zpracovávaných osobních údajů. A v neposlední řadě správní orgán

přihlédl jako k přitěžující okolnosti ke skutečnosti, že protiprávní jednání bylo systémového charakteru.

Účastník řízení posouzení těchto skutečností správním orgánem jako přitěžujících okolností považuje za bezprecedentní opomíjení účelu SIS a nezohlednění úkolů policie. Správní orgán vůbec nevzal v úvahu, k jakým kategorií subjektů údajů jsou osobní údaje zpracovávány a jaké kategorie osobních údajů jsou zpracovávány. Právě systémové využívání SIS zaručuje naplnění jeho účelu.

XII

Účastník řízení považuje za nutné upozornit, že závěry schengenské evaluace v roce 2012 (finální zpráva pro ČR – viz pracovní dokument Rady EU č. 8577/12 ze dne 4. června 2012, RESTREINT EU/EU RESTRICTED) je možno považovat za pozitivní.

XIII.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti považuje žalobce za prokázané, že při činnosti policie spočívající ve využívání osobních údajů pracovaných v SIS se nedopustil jednání, které by zakládalo skutkovou podstatu správního deliktu.

XIV.

Žalobce považuje Rozhodnutí žalovaného za nezákonný zásah do působnosti žalobce stanovené právními předpisy, kdy postupem dle Rozhodnutí by došlo ke ztížení plnění úkolů stanovených žalobci právním řádem, a to v administrativní zátěži.

XV.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti žalobce navrhuje, aby výše nadepsaný soud napadené Rozhodnutí žalovaného (č.j. UOOU-00671/13-54) dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, zrušil.

XVI.

V případě, že soud nerozhodne o zrušení Rozhodnutí žalovaného (č.j. UOOU-00671/13-54) dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., požaduje žalobce, aby bylo od trestu upuštěno, a to z důvodu výše uvedených.

JUDr. Ladislav Adámek
na základě plné moci